

en villig Saand dertil, saasnart en saadan Leilighed synes at frembyde sig. Paa den anden Side maa man dog, naar en Sag som vort Skatteveesen, der saameget trænger dertil, skal omgjøres og forbedres, være yderst varsom og forsigtig med, at man ikke forvevler Forandring med Fremgang, at man ikke forvevler Nytte med Forbedring; thi man kan ganske vist let komme til Forandringer, der tildeels eller helt indeholde gamle Feil, saaledes at man altsaa blot faar Forandringer og noget Nytte, medens det ikke altid, ja egentlig sjældent er saa let at komme til virkelige Forbedringer. Ved al ny Skatteansættelse gjælder det da selvfølgelig at komme til Klarhed om Hovedtanken for Bestatningen, saaledes at man kan faae en klar Bevidsthed om, hvad det er, der bør være Grundlaget for al Bestatning. Man har til forskjellige Tider anset forskjellige Grundlag for at være det Rigtigste, og ligeledes er der i nærværende Lovforslag anført Et og omtalt et Andet; men inden jeg omtaler dette, skal jeg nævne, hvad jeg anser for det Rigtigste, og det er Conen. Jeg mener, at Enhver bør bestattes efter sin virkelige Cone til at svare Skat; jeg siger med Tilblid: sin virkelige Cone. Jeg mener ikke dermed akkurat den Indtægt, han har, eller den Eiendom, han besidder, men jeg mener dermed hele hans økonomiske Stilling som saadan, alle Hensyn tagne i Betragtning, der paa nogen Maade mere eller mindre sætte ham i Stand til at svare Skat. Det er og vil altid være og blive det retfærdigste Grundlag for en Bestatning, at Enhver kommer til at svare Skat efter sin virkelige Cone dertil. I Landkommunerne have vi for Diebliffet paa det Omraade, som nærværende Lovforslag søger at omordne, en Bestatning, der i mine Tanker netop indeholder det nævnte Princip, nemlig Bestatningen efter Formue og Leilighed. Saavidt jeg har forstaaet Motiverne til nærværende Lovforslag, synes man deri ogsaa at mene, at Bestatning efter Formue og Leilighed netop er en saadan Bestatning efter den hele økonomiske Stilling, alle Hensyn for og imod tagne i fornsøben Betragtning; men skjøndt Motiverne indrømme dette og indrømme, at dette Grundlag er saa retfærdigt, at der ikke kan siges noget Videre derimod, har Lovforslaget alligevel forladt det, som det hedder, af praktiske Grunde, af Hensyn til, at det vilde være særdeles vanskeligt at gennemføre Tanken om at bestatte efter Formue og Leilighed. Denne Bestatning er nu i en Række af Aar bleven anset ved et Skjøn; man har skjøttet saa godt, man har kunnet, og da de, der skulde skjøtte, i Reglen vare Folk, som temmelig nøie kjendte dem, over hvis Skatteevne de skulde skjøtte, har Skjøttet ikke slaet saa overordentlig meget fejl; det har godt kunnet gaa. Jeg vil ikke dermed sige, at jeg tror, det vilde være rigtigt at beholde dette Skjøn, naar man vil gaa til at omordne Loven og give den en videre Udstrækning; jeg tror, at man da ad

andre Veie bør søge saa nær som muligt at opnaa den samme Hovedtanke, nemlig at bestatte efter Skatteevnen. Den Tanke, Lovforslaget har opstillet som Hovedregel, idet man nemlig, som jeg allerede har udtalt, anser den førstnævnte Regel for altfor vanskelig at gennemføre i Praxis, forekommer det mig, man maa være enig i. Naar der skal opstilles en ny Hovedregel, maa man være enig i, at Lovforslaget ikke godt kunde opstille nogen anden end den, at Enhver skal bestattes efter sin Indtægt; men da denne Hovedregel ikke er retfærdig, da den virkelige Indtægt, om den end fandtes nok saa nøie, ikke afgiver et i alle Tilfælde tilforladeligt Udtryk for en Mand's Skatteevne, trænger den til en vis Regulator; der mangler Bestemmelser, der kunne borttage det Uretfærdige, som Hovedreglen af og til vil fremkalde. I nogle Tilfælde vil denne Hovedregel føre til, at man kommer til at betale mindre i Skat end man burde, og i andre Tilfælde vil den føre til, at man kommer til at betale mere, men for disse Tilfælde's Skuld mener jeg, at der burde være en Slags Regulator. Der er i Øvrigt i dette Lovforslag nævnt et Par Midler, ved Hjælp af hvilke en Del Uretfærdighed kan udjevnes; jeg tænker her paa de Bestemmelser, der findes i § 11, dels om, at de mindre Indtægter paa de forskjellige Steder nedsættes med forskjellige Beløb, i Kjøbenhavn med 500 Rd., i nogle Kommuner med 250 Rd. og i Landkommunerne med 150 Rd., samt den dertil hørende Bestemmelse, at der, naar Skatteyderen har Familie at forsyge, fradrages et vist Beløb for de enkelte Medlemmer af den, ligesom endelig den i samme Paragraf indeholdte Bestemmelse om, at særlige Omstændigheder kunne give Ligningskommissionerne Ret til at nedsætte den skattepligtige Indtægt. Dette er virkelig Regulatorer, som kunne forhindre en Del Uretfærdigheder i at udvikle sig, og jeg kan godt ønske dem bibeholdt i en Lov, som jeg kunde gaae ind paa; men jeg tror rigtignok ikke, at disse Regulatorer i nærværende Tilfælde kunne virke mere end til den ene Side. Jeg tror, at der bliver en Del Indtægter, som ikke komme til at svare hele den Afgift, de bør og kunne svare, idet jeg nemlig ikke skjønner rettere, end at der, om to Indtægter end ere lige store, er en betydelig Forskjel paa dem, naar den ene slyder af en rentebærende Kapital, medens den anden slyder af personligt Arbejde. Selv om de Bestemmelser i § 11, jeg før omtalte, komme til Anvendelse, forekommer det mig, at den ene af de to Indtægter bør svare Mere end den anden, og det synes mig derfor, at man kunde søie et Led til den Regulator, hvoraf jeg har nævnt nogle Led, ved ogsaa at bestatte Formuen som saadan. Jeg ser vel af de Lovforslagets ledsagende Motiver, at man ikke har fundet sig besjætet til at gaae ind derpaa; men jeg tror, at man, naar den ikke ganske retfærdige Hovedregel, at der bestattes efter Indtægten, skal blive